

ADONIRAM JUDSON
(A.J.) GORDON

Lucrarea de vindecare

ISTORIA NEÎNTRERUPTĂ
A PUTERII DE VINDECARE
A LUI DUMNEZEU

Traducere de Dana Sisoev

 CASACĂRȚII
Oradea, 2021

Copyright © 2020 by Whitaker House

Apărută în limba engleză cu titlul *The Ministry of Healing: The Unbroken History of God's Power to Heal*. Publicată de Whitaker House, 1030 Hunt Valley Circle, New Kensington, PA 15068.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Lucrarea de vindecare: istoria neîntreruptă a puterii de vindecare a lui Dumnezeu

A.J. Gordon

Copyright © 2021 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670 Oradea

Tel./Fax: 0359 800 761; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GORDON, A.J.**

**Lucrarea de vindecare: istoria neîntreruptă a
puterii de vindecare a lui Dumnezeu / A.J. Gordon ;
trad. de Dana Sisoeva. - Oradea : Casa Cărții, 2021**

ISBN 978-606-732-194-4

I. Sisoeva, Dana (trad.)

2

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Dana Sisoev

Editarea: Daniel Fărcaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Cuprins

1. Întrebarea și relevanța ei	7
2. Mărturia Scripturii	17
3. Mărturia rațiunii	33
4. Mărturia Bisericii	45
5. Mărturia teologilor	65
6. Mărturia misionarilor	87
7. Mărturia adversarului	99
8. Mărturia experienței	107
9. Mărturia celui vindecat	129
10. Mărturia onestității	145
11. Verdictul prudenței	155
12. Concluzii	165
Anexa A: Mărturia părinților Bisericii	175
Anexa B: Practica înaintașilor bapțiști	181
Anexa C: Un text disputat	183
Anexa D: Pastorul Blumhardt	185
Despre autor	189

1

Întrebarea și relevanța ei

Introducere

S-au mai înfăptuit minuni după perioada apostolilor? Răspunsul pe care îl primim la această întrebare, cel puțin în vremea noastră, este un „nu” hotărât. Un chestionar recent publicat într-una dintre revistele noastre religioase, în care se cerea opinia slujitorilor bisericești, a învățătorilor și a profesorilor de teologie despre acest subiect, a adunat mai multe răspunsuri; și respondenții aproape în unanimitate au fost de părere că vremea minunilor a trecut odată cu perioada apostolilor. Declarațiile conținute în câteva dintre aceste răspunsuri au scos la iveală faptul că întrebarea nu a fost niciodată analizată în profunzime de către acești oameni. În câteva cazuri, am putut observa o eschivare, poate că neintenționată, prin întrebarea: ce este o minune? Dar a fost unul sau poate două răspunsuri în care s-a afirmat că minunile sunt posibile în toate epocile și au avut loc mai mult sau mai puțin în orice perioadă a istoriei bisericii. Prin urmare, dacă această carte de dimensiuni reduse, pe care o aveți înaintea dumneavoastră, va câștiga aprobarea cititorului, nu o va face, cel mai probabil, pentru că ideile afirmate în ea sunt în acord cu opinia majorității teologilor din ziua de azi.

Nu ne-am asumat, deci, o sarcină de invidiat. Cererea vremii se îndreaptă mai degrabă în direcția contrară celei spre care ne

poartă convingerile noastre. „Acum presiunea cea mai mare asupra bisericii este spre o adaptare a creștinismului la epoca prezentă”, așa am citit nu demult. Cât de arrogant ar părea atunci, în fața unui asemenea imperativ, ca cineva să-și îndrepte atenția exact în direcția opusă și să susțină că cea mai mare nevoie a prezentului este o adaptare a epocii la creștinism! Și este chiar mai mult, pentru că „acest veac rău” (Gal. 1:4) nu poate fi făcut vreodată să se armonizeze cu o religie care este în întregime cerească în originea, cursul și împlinirea sa. Dar suntem convinși că nu greșim când susținem că biserica, în toate aspectele ei, are nevoie de o reconfigurare după modelul apostolic și o reinvestire cu puterea apostolică. Oare nu este evident că, între protestul indignat al scepticilor împotriva minunilor antice și încruntarea severă a teologilor în fața oricărui presupus miracol modern, credințioșii Domnului sunt în pericolul de a se simți încurcați de credința lor în supranatural?

Vorbim aici de ceea ce am observat adesea. Un credincios sincer vine în adunarea bisericii și dă detalii despre un răspuns miraculos la rugăciune, o rugăciune de vindecare sau de eliberare. Dumnezeu, susține omul, a lucrat în mod extraordinar! Observăm de îndată reticența și stinghereala cu care creștinii ascultă mărturia, priviri piezișe de jenă și aproape de rușine aruncate spre responsabilul întâlnirii, ca pentru a face apel la salvarea lor de vecinătatea periculoasă a fanatismului spre care au fost împinși. Am observat adesea acest lucru, am meditat asupra faptului și, din această cauză, am ridicat mereu întrebarea: Oare nu cumva biserica, în confruntarea ei cu minunile, a alunecat într-o prudență rușinoasă?

Cu siguranță că o religie care este rituală îi va acoperi cu odăjdii pe slujitorii săi, mai devreme sau mai târziu. Tot așa, cu siguranță că o religie care este mai degrabă rațională decât spirituală va acoperi cu odăjdii providența lui Dumnezeu, insistând că ea trebuie să fie îmbrăcată în veșmintele cauzelor și efectelor decente și învelită în mantaua legii și a ordinii naturale, ca

nu cumva Dumnezeu să-Și „descopere brațul Său cel sfânt înaintea tuturor oamenilor” (Is. 52:10). După cum a scris Thomas Erskine: „Lumea respinge recurența minunilor.”¹ Da, fără îndoială. Căci lumea, care „cu înțelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu” (1 Cor. 1:21), este geloasă pe orice nu poate explica sau reproduce. Un miracol este ceva „foarte jenant pentru învățătorii falși”.² Fără îndoială, pentru că ne apropie atât de inconfortabil de Dumnezeu. Obișnuiți numai cu manifestări ale infinitului care au fost îmblânzite și atenuate de trecerea prin mediul natural, ei nu pot suporta această apropiere de Cauza cauzelor. „Cel ce este aproape de Mine este aproape de foc”, iată una dintre zicerile apocrife puse în gura lui Cristos. Oare cum s-ar putea apropia de rugul aprins și de viziunea clară a lui *Eu sunt* oamenii care nu și-au scos niciodată încălțăminte raționalismului și lumescului?

Dar nu doar oamenilor lumești și învățătorilor falși nu le plac minunile. Ucenicii adevărați, sinceri și deschiși se tem de ele și sunt înclinați să respingă pe dată orice mențiune a posibilei apariții a acestora în vremea noastră. Probabil că, în cele mai multe dintre cazuri, această aversiune vine dintr-o teamă sănătoasă față de fanatism. În această privință, dați-mi voie să fac o precizare: fanatismul este, în majoritatea cazurilor, pur și simplu aplicarea extremă a doctrinelor care au fost slăbite din legătura lor cu sistemul de credințe creștine. Fiecare adevăr trebuie să fie bine întemeiat și contrabalansat prin legătura armonioasă cu toate celelalte adevăruri. Dacă biserica, prin neglijența sau respingerea unei doctrine de credință adevărată, o condamnă la izolare și dispreț și astfel ea ajunge proprietatea unei secte, credincioșii nu trebuie să fie surprinși că doctrina își pierde din echilibrul ei. Biserica a lipsit-o de influența protectoare care vine din contactul și raportarea la alte doctrine centrale și astfel a condamnat-o

1 Thomas Erskine, *Letters of Thomas Erskine of Linathen*, vol. 1, Edinburgh, David Douglas, 1877, p. 183.

2 Thomas Boys, *The Suppressed Evidence*, Londra, Hamilton, Adams, and Co., 1832, p. 1.

inevitabil la manifestări nelegitime. Dacă creștinismul, în întregul lui, ar fi fost credincios față de asemenea adevăruri cum ar fi a doua venire a lui Cristos și sfințenia biblică, de exemplu, probabil că niciodată nu am fi auzit de fanatismul adventismului și al perfecționismului. Lăsați ca un corp să fie azvârlit afară de pe cea mai ordonată planetă și el se va învârti și va călători în spațiu până când va fi aprins de propriul lui impuls. Nu putem spune că doctrina la care ne referim aici ar fi generat ea însăși fanatismul. Cine studiază istoria trezirilor religioase importante trebuie să recunoască exact opusul și să considere că ea este o dovadă a vitalității adevărului în jurul căruia s-au adunat.

Cine este familiarizat cu mișcările religioase conduse de Luther sau Wesley și cu extravaganțele nenumărate care au urmat mai apoi nu crede la fel și în aceste cazuri; agitația produsă a fost rezultatul zvârcolirii erorii atacate, mai degrabă decât al nașterii unei învățături false; al zbaterii șerpilor încolăciți în jurul leagănului unui nou Hercule, venit pentru a face o reformă. Haideți să ne arătăm, deci, mai puțin deranjați de agitația neobișnuită a adevărului decât de caracterul unei erori decente și moarte.

Nu vom oferi nicio scuză pentru fanatism și nu-i vom face loc în doctrina pe care o apărăm. Acesta nu trebuie acceptat. Credem în regenerare, lucrarea în care Dumnezeu vine în contact imediat cu sufletul omului, pentru înnoirea lui. Acest fapt nu este mai puțin un miracol decât vindecarea, în care Dumnezeu vine în contact imediat cu trupul, pentru recuperarea lui. Într-un caz, este vorba despre o transmitere directă a vieții divine duhului, pe care Augustus Neander o numește „miracolul neschimbat al veacurilor”; în celălalt caz, este o transmitere directă a sănătății divine trupului, fapt care, la început, a fost numit „miracolul vindecării”.

Un scriitor talentat a spus, și credem că pe bună dreptate: „Îi ceri lui Dumnezeu să înfăptuiască o minune la fel de reală atunci când îi ceri să-ți vindece sufletul de păcat, ca și atunci când îi ceri

să-ți vindece trupul de febră.”³ Cu toate acestea, cine dintre noi crede că încurajează fanatismul predicând și rugându-se pentru regenerarea unui om? Într-adevăr, deseori entuziasmul pentru acest adevăr a fost reaprins atunci când a trebuit să fie revitalizat, după o lungă perioadă de neglijență și negare, și nu când a fost ținut în echilibru și când relația cu celelalte doctrine cardinale a fost recunoscută.

Cineva a vorbit foarte frumos despre sora poetului Wordsworth, afirmând că „ea a fost cea care *i-a antrenat ochii* pentru frumusețile naturii”. Mai mult decât orice altceva, e nevoie azi de oameni care să le antreneze creștinilor ochii pentru realitățile supranaturalului. Prinși în necredință, cu privirea încețoșată de suspiciune și neîncredere, cât de mulți dintre cei mai serioși slujitori ai Domnului ar reuși să distingă mâna Lui, dacă El ar întinde-o să înfăptuiască minuni? Nu este ușor pentru cei a căror pâine de fiecare zi nu a lipsit niciodată, pentru cei care nu au beneficiat de slujirea corbilor, să creadă în aprovizionarea miraculoasă. Ochii care „*se bulbucă de grăsime*” (Ps. 73:7) sunt cei din urmă care ar putea zări îngerii, dacă ar avea șansa să fie trimiși cu pâine la câțiva ucenici înfometaji.

Cui îi spune Domnul: „*și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi*” (Apoc. 3:18)? Nu celor care zic: „*Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic*”? Deci, dacă ne revoltăm că nu vedem ce alții spun că este o mărturie a mâinii întinse a Domnului, s-ar putea să fie din cauza căderii noastre într-o mulțumire de sine, precum cea a laodicienilor. Când vom înțelege că „*prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El*” (Ps. 25:14) cu toată inima, și nu în mod necesar pentru cei care au studiat mai în profunzime doctrinele? Și atunci, dacă ochii, demult dezobișnuiți cu orice priveliște a lucrării miraculoase a Domnului, trebuie să fie antrenați spre privirea realităților supranaturalului, este posibil să aibă nevoie de un agent foarte umil care să înfăptuiască

3 John Hewitt Jellett, „The Efficacy of Prayer”, *Donnellan Lectures*, 1877, p. 43.

această lucrare: cineva ca sfintele Dorothea din Männedorf – la picioarele căreia s-au așezat teologi, pentru a învăța lucrurile pe care înțelepciunea lor adâncă nu a reușit să le pătrundă – și Ecaterina din Siena – femeia care le vorbește învățaților clerici cu așa o pătrundere încât ei exclamă cu uimire: „Niciun om nu a vorbit vreodată ca această femeie”. Cu alte cuvinte, haideți să nu fim prea îndărătnici atunci când vine vorba să recunoaștem că unii dintre copiii lui Dumnezeu aflați în cruntă sărăcie, necaz și strâmtorare și înzestrați cu o credință mai puternică datorată unor asemenea circumstanțe ar putea interacționa cu Dumnezeu în moduri despre care noi nu știm nimic. În orice caz, nu vă mâniați voi, cei înțelepți și prudenți, pe acei creștini cu o credință candidă, care cred din tot sufletul că au simțit atingerea vindecătoare a Mântuitorului în trupul lor.

Nici nu ar trebui să-L limităm pe Domnul, în mod nechibzuit, prin teoriile noastre prea sigure despre încetarea minunilor. Raționalistul, gelos pe orice afirmație cum că Dumnezeu ar putea trece și în zilele noastre linia care desparte naturalul de supranatural, își ridică glasul împotriva „dogmei intervenției divine”, așa cum o numește el. Tradiționalistul, privind cu aceeași gelozie orice afirmație potrivit căreia Domnul poate trece linia care separă epoca apostolică de cea post-apostolică și în continuare poate înfăptui minuni, vede în această pretenție un semn de fanatism. Dar ce ziceți dacă am începe să vorbim despre „drepturile împărătești ale lui Emanuel”, așa cum au făcut-o partizanii Legământului din generațiile trecute, insistând pe prerogativele Sale de a înfăptui ce dorește, când dorește și cum dorește? Să nu se spună despre noi și secolul nostru, din cauza convingerilor pe care le avem: „Și n-a făcut multe minuni în locul acela, din pricina necredinței lor” (vezi Mt. 13:58). Cu siguranță că a sosit timpul să facem uz de toată asistența divină de care dispunem. Dacă există vreo moștenire de putere și privilegii care ne-a rămas după adormirea părinților noștri și pe care încă nu ne-am neînsușit-o, avem toate motivele să pășim înainte și să o luăm

în posesie. Căci observați ce mărturii ale slăbiciunii oferă, fără să realizeze, bisericile noastre protestante, în toate privințele! Observați dependența de muzică artistică, de edificii scumpe, de cultură și elocință la amvoane, de divertismentele literare și sociale prin care să-i atragă pe oameni, de târguri și festivaluri, ca să-și poată plăti cheltuielile. Ascultați rapoartele care se prezintă la orice adunare anuală a bisericilor, despre orgi, fresce și mobilier nou, despre festivaluri – nu sărbătorile sfinților, ci festivalurile căpșunilor, ale înghețatei și ale florilor și rezultatele mari obținute din ele. Și toate acestea se întâmplă în biserici care se consideră ele însele trupul lui Cristos și locuința lui Dumnezeu prin Duhul. Nu este aceasta o alunecare infinită de la relațiile primare ale puterii și succesului? Domnul „întărea Cuvântul prin semnele care-i însoțeau” (Mc. 16:20), iar predicarea „nu stătea în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere” (1 Cor. 2:4).

Cât de disperat avem nevoie de manifestarea Duhului în aceste zile! Noi nu l-am pierdut cu totul. Când oamenii sunt înnoiți de către Duhul Sfânt și oferă lumii mărturia unei vieți transformate complet și imediat, aceasta este o mărturie puternică pentru religia noastră divină. „Și aceasta este tot ce vrem”, vor spune cei mai mulți. Dar ați fost vreodată martori ai vindecărilor de dependență, într-un moment al înrobirii apetitului, prin rugăciunea credinței? Sau al unor situații în care obiceiul de a consuma opiu – care a zădărnicit intervenția medicilor ani de zile – a încetat și a fost complet vindecat prin puterea directă a Duhului lui Dumnezeu? Sau al bolnavilor în stare critică aduși înapoi de pe marginea mormântului? Al orbilor, după ani lungi de întuneric, care și-au recăpătat vedea prin aceeași putere? Și ai dragostei înflăcărate, ai mulțumirii exuberante, ai consacrării pasionate care le urmează în mod inevitabil unor asemenea eliberări pline de har? Dacă nu, atunci nu ați fost martori la privilegiu care, în vremea noastră și potrivit cunoștințelor pe care le avem, a distrus convingerile celor mai îndărătnici martori.

Acestea sunt câteva dintre aspectele practice ale întrebării care ne stă în față.

În această carte nu ne propunem să definim miracolul mai mult decât am făcut-o deja. Pentru că, în general, definițiile date sunt foarte variate și este ușor pentru cel care le contestă să se sustragă faptelor, ascunzându-se în spatele unei definiții. Preferăm, mai degrabă, să apelăm la tipuri de miracole recunoscute și apoi să ne punem întrebarea dacă așa ceva a avut loc în zilele moderne. În Fapte apostolilor stă scris următoarele: „*Tatăl lui Publius zăcea atunci în pat, bolnav de friguri și de urdinare. Pavel s-a întors la el, s-a rugat, a pus mâinile peste el și l-a vindecat*” (Fapte 28:8). Se admite, presupunem, că acesta este un miracol de vindecare. S-a întâmplat ceva de acest fel în biserică, după perioada apostolilor?

Din nou, este scris în aceeași carte:

Acolo era un om olog din naștere, care era dus și pus în toate zilele la poarta Templului numită „Frumoasă”, ca să ceară de milă de la cei ce intrau în templu. Omul acesta, când a văzut pe Petru și pe Ioan că voiau să intre în Templu, le-a cerut milostenie. Petru, ca și Ioan, s-au uitat țintă la el și a zis: „Uită-te la noi!” Și el se uita la ei cu luare aminte și aștepta să capete ceva de la ei. Atunci Petru i-a zis: „Argint și aur n-am; dar ce am, îți dau: în Numele lui Isus Cristos din Nazaret, scoală-te și umblă!” L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele; dintr-o săritură a fost în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblând, sărind și lăudând pe Dumnezeu.

(Fapte 3:2–8)

Această faptă este numită în mod expres „*minune de vindecare*” (Fapte 4:22) în aceeași carte. A mai avut loc vreo minune de acest fel după vremea ucenicilor imediați ai lui Cristos? În scrierea acestei cărți, scopul nostru este să dăm voie istoriei bisericii

de-a lungul veacului să confirme învățătura Scripturii privitoare la această întrebare, fără a pretinde o dogmatizare a ei.

Cineva care nu s-a angajat în studierea acestui subiect, așa cum a avut autorul acestor rânduri privilegiul să o facă, are de învățat câteva lucruri. În primul rând, există o sensibilitate crescândă, adesea o iritare extremă față de oricine se aventurează să clatine înțelegerea tradițională în această privință. Credulitatea va atrage cu siguranță mai multă cenzură decât îndoiala sinceră și, deși unii pot rămâne în urmă – nepedepsiți – față de standardul de credință acceptat în ce privește supranaturalul, dacă o fac într-un spirit de căință, totuși nu este deloc prudent să încalce acel standard. Astfel, un pic de experiență ne-a făcut conștienți de pericolul la care ne-am expus așezându-ne în ținta arcașilor teologici. Dar, deși defăimați, încă îi rugăm pe criticii noștri să ne trateze cu amabilitate și sinceritate, întrucât nu dorim altceva decât promovarea adevărului.

Pe de altă parte, cineva care își publică opinia în această privință are un avantaj real. Comunicarea aceasta îl pune în relație cu cei care gândesc la fel și îi deschide calea spre surse de informație la care altfel nu ar fi putut avea acces. Am avut parte de o mare surpriză să văd cât interes a stârnit tema aceasta printre creștinii din toate categoriile și din toate țările. Informații despre aceasta mi-au parvenit nu doar din mărturiile constante ale creștinilor umili, care vorbesc despre ce a făcut Dumnezeu în trupurile lor, ci și de la pastori, evangheliști, comentatori ai Bibliei, misionari străini și, într-un caz, de la un profesor de teologie care își exprima acordul puternic cu punctul de vedere prezentat aici. Cu adevărat, suntem conștienți de faptul că nu este vorba de o opinie omenească, ci de mărturia Scripturii.

Prin urmare, vreau ca, în argumentele mele, Cuvântul lui Dumnezeu să cântărească cel mai greu. Mărturiile pe care le-am prezentat, din toate perioadele istorice ale bisericii, au fost aduse numai pentru a confirma acest cuvânt. Fie ca Domnul să se folosească din plin de orice adevăr din această carte pentru

mângâierea și binecuvântarea copiilor Săi; fie ca El să se arate îndurător și să ierte orice eroare sau exagerare ar putea conține ea. Și dacă, prin binecuvântarea și ajutorul Său, cuvintele noastre i-ar putea aduce o rază de speranță vreunui bolnav, fie ca cei care sunt „neprihăniți” sau „nu au trebuință de doctor” (Luca 5:31) să nu-i lipsească fără pricină de această mângâiere binefăcătoare pe frații lor care suferă și sunt întristați.